

важливих літературних праць. Також важлива державна підтримка курсів польської мови для іноземців.

Згідно з рейтингом 2016 р. “Top 100 Most Valuable Nation Brands”, Польща займає 20 місце у світі. Вартість нашого національного бренду зросла на 75%. і оцінювався на рівні 472 млрд. доларів, у порівнянні з 271 млрд. доларів роком раніше [5].

Виходячи з польського доступу, найчастіше процес створення образу держави повинен приймати форму протиставлення стереотипам. Стереотипи зазвичай мають історичний контекст і переважно деформуються в гіршу сторону. Проте для іміджу країни вони мають величезний вплив. Стереотипи найчастіше не відображають реальної картини, натомість вони мають наслідки для сприйняття політичних та економічних дій країни ззовні. Для подолання негативних стереотипів необхідні постійні дії наближаючи країну до громадськості інших країн. Жителі країни, і перш за все «лідери думок», авторитети та відомі люди, котрі викликають асоціації з цією країною є важливими елементами у протиставленні стереотипам.

Позитивний образ держави, або його відсутність має конкретні результати для інтересів відповідної країни. Він відіграє стратегічну роль, є вимірюваним, і важливим для поширення економічного розвитку та політичної лояльності. В даний час економічні показники, прогнози, коментарі та рішення органів державної влади швидко оприлюднюються. Важливо подавати ці елементи як сильні сторони держави. З цієї точки зору плейсбрендинг залишається ефективним і доступним інструментом, який варто частіше використовувати в Україні.

До сьогодні найбільш продуманими кроками України в сфері плейсбрендингу була організація масових та спортивних заходів. Наприклад Євро-2012 та Євробачення-2017. Що стали можливістю представити позитивний імідж широкій міжнародній аудиторії. Проте на сьогоднішній день плейсбрендинг, як стратегію для покращення міжнародного іміджу України все ще потребує доопрацювання.

Список використаних джерел:

1. S. Anholt, J. Hildreth, Brand America. Tajemnica mega marki, Instytut Marki Polskiej, Warszawa 2005, P. 11.
2. J. Nye, The Powers to Lead. – NY: Oxford University Press, 2008. – P. 18.
3. Панкрухин А.П. Муніципальне управління: маркетинг територій / А.П. Панкрухин. – М., 2002. – С. 40–42.
4. Белобрагін, В.Я. Сучасна іміджологія і проблеми іміджу регіону / В.Я. Белобрагін // Іміджологія: сучасний стан та перспективи розвитку. – М., 2003. – С. 13.
5. Statista.com. Most valuable nation brands worldwide in 2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.statista.com/statistics/322423/most-valuable-nation-brands/>

Міронова А.В.

студентка,

*Дніпропетровський національний університет
імені Олеся Гончара*

ВІКОВА ДЕТЕРМІНАЦІЯ ВЛАДНИХ СТРУКТУР У ВІТЧИЗНЯНОМУ ТА ЗАКОРДОННОМУ НАУКОВОМУ ТА ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Одним з найважливіших статусно-рольових маркерів у політиці є вік. При чому вік розглядається не як показник фізіологічних процесів, а як соціальна категорія. «Молодість», «зрілість» та «старість» розглядаються з точки зору соціальних

характеристик, притаманних кожному з цих періодів. Найбільшу зацікавленість у вивченні даної теми та її екстраполяції на політичну сферу виявили антропологи, серед яких особливо виділяється О. Бочаров та А. Кравець, а також психологи, зокрема О. Великанова та С. Разворотнева.

Згідно із думкою дослідника Бочарова, «в процесі становлення людського суспільства виникла історично перша соціально-політична ієрархія, заснована на статеві-віковому принципі. Вона проявлялась у різноманітних нормах, що регламентували поведінку старших і молодших вікових груп. Норми перших пов'язувались із високим соціальним престижем, з владними позиціями в соціумі, норми других – з підкоренням» [1, с. 351].

У свою чергу, дослідниця О. В. Великанова зазначає, що така організація держави на родовій основі характерна для держав зі слабозвиненим громадянським суспільством. Такі держави «часто намагаються організувати свій устрій по типу архаїчному – зберегти подібність родової організації із лідером в якості батька або старійшини» [2, с. 15].

Слід зазначити, що у владній ієрархії поняття «вік» використовується не стільки в біологічному, скільки в соціальному значенні та включає в себе такі моменти, як структура родинних зв'язків та економічний стан. «Суспільство не може вижити без власного відтворення, змістом якого є передача старшими соціокультурного досвіду наступним поколінням. Однак, як встановлено, вона може здійснюватися в умовах безпосереднього контакту отримувачів та передавачів традиції тільки за наявності позитивного емоційного клімату (поваги, любові, дружби) між ними». В традиційних суспільствах таке соціально необхідне домінування старших над молодшими здійснюється за допомогою культу пращурів, коли індивід, помираючи, «переходив» до статусу пращура, набуваючи тим самим надприродної (магічної) сили. Тому пращури наче мали повний контроль над долею живих нащадків, їх волю уособлювали старі, підтримуючи з ними контакт за допомогою обрядів: прокляття (негативна санкція) або благословення (позитивна) з боку старших є ефективним засобом соціального контролю» [1, с. 360–363].

«Залишки» цього феномену спостерігаємо і в житті сучасних суспільств. Однією з ілюстрацій може бути інаугураційна промова Дж. Кеннеді, яка «рясніла патетичними виразами та метафорами, асоціаціями з біблійною мовою та красномовними розмірковуваннями про минуле. Тим самим президент немов би ставив себе до одного ряду з великими діячами минулого і намагався викликати у публіки переконання божественності його місії» [3, с. 37].

Переходячи до іншого виміру вікової детермінації, слід зазначити, що серед держав Давнього світу, особливо класичної Греції, відрізнялася концентрацією влади в руках людей похилого віку Спарта. Тут, на відміну від сучасної західної цивілізації з її культом молодості, старість не припускала втрату звичного соціального статусу. За словами Ксенофонта, тільки в Спарті старість опинилася в більшій пошані, ніж повний сили квітучий вік, оскільки членами Герусу (урядової колегії Спарти) зазвичай були чоловіки, що досягли шістдесяти років.

Близька аналогія спартанським геронтам – венеціанські дожі, які обирались довічно з представників патриціанських сімей, які вже пройшли всі щаблі державної служби. Протягом тривалого існування цієї вищої виборної посади суворо дотримувався віковий ценз: дожами ставали, як правило, досить літні венеціанці між 60 і 70 роками, а нерідко і після 70 років. Так, наприклад, Енріко Дандоло став дожем в 75 років (1193), а Марино Фальєро – в вісімдесятиріччя віці (1354).

Ще одним прикладом старості при владі може виступати папство. Молодий папа завжди був рідкісним явищем, а з часів Відродження і до нашого часу – майже неможливим. Кардинал зазвичай був людиною за шістдесят.

Переходячи до вітчизняних реалій, певні характеристики геронтократії можна помітити за часів СРСР, коли у 1965–1985 рр. завершилося складання основних інститутів радянської бюрократичної системи та відбувалася деградація правлячої верхівки суспільства – номенклатури, що була оплотом консерватизму. Члени Політбюро, в основному, залишали свій пост тільки в разі смерті. Їх середній вік в 1980 р. склав 71 рік [4, с. 355].

Додамо, що вікова ієрархія притаманна і політичному життю сучасних постіндустріальних суспільств. Зокрема, це простежується в таких феноменах: звернення до культу пращурів у програмних та пропагандистських заявах політиків, неформальні аспекти діяльності різного роду політичних об'єднань (партій, команд політиків, колективних органів влади), пов'язані із нав'язуванням молодим представникам організації менш престижної, так званої «брудної», рутинної роботи і вибором більш престижної роботи більш зрілими представниками організації.

Список використаних джерел:

1. Бочаров В. В. Власть и возраст [Текст] / В. В. Бочаров. – Антропология власти. Хрестоматия по политической антропологии: В 2 т./ Сост. И отр. В. В. Бочаров. Т. 1. Власть в антропологическом дискурсе. – СПб.: Изд-во С.-Петербург. Ун-та, 2006. – 491 с.
2. Функции образа лидера в массовом сознании. Гитлеровская Германия и советская Россия. [Текст] / О. В. Великанова. – 1997 // Общественные науки и современность (ОНС). – № 6. – 1997. – С. 162–174
3. Демьянков В. З. Политический дискурс как предмет политологической филологии // Политическая наука. Политический дискурс: История и современные исследования. М., 2002. №3. с. 32–43.
4. Ратьковский И. С. История советской России [Текст] / И. С. Ратьковский, М. В. Ходяков. – М.: Лань, 2001. – 531 с.

Сондей О.М.

студентка,

Науковий керівник: Дорош Л.О.

кандидат політичних наук, доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

БРИТАНСЬКИЙ ЄВРОСКЕПТИЦИЗМ ЯК ОСНОВНА ПЕРЕДУМОВА BREXIT

З моменту заснування Європейського Співтовариства у науковому дискурсі Великобританію завжди відносили до рангу євроскептичних держав. Деякі вчені визначили унікальність британського євроскептицизму, вважаючи, що він відображає специфіку британської політики. На сьогодні сутність британського євроскептицизму є надзвичайно актуальним питанням, адже зростання таких настроїв щодо Європейського Союзу (ЄС) дало поштовх до проведення референдуму у 2016 р. та спричинило справжній переворот у ЄС.

Гіпотеза євроскептицизму Сполученого Королівства впливає з кількох визначальних особливостей, а саме: географії, культурної концепції «британства», політичної системи держави та стилю управління в ЄС, ролі медіа та історичних факторів. Більшість з цих елементів належать до основних елементів євроскептичного дискурсу [1].

Спершу розглянемо проблему географії та концепцію «британства». Загалом Великобританія має спільний кордон тільки з однією країною-членом ЄС – Ірландією.